

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966545840/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

- og maatte stedse være dem, der vilde træde hende under Fødder, og
30 dette gruelige Huuskors maatte jeg Bære paa i Femten Aar.
- Jeg har ofte sagt Dem, at jeg var et gammelt Barn, og det kan De
og see heraf, at jeg har gienmt den Bedste Mundfuld til sidst, det vil sige
at ende mit Levnets Løb med den største Lyksalighed Livet har skienket
mig, som er min mageløse *Bulows* Venskab. De veed hvorledes vor
35 Bekiendtskab Begyndtes; det kom ikke med Sommerfuglen til sin Fuldkom-
menhed paa een Gang, men det voxte Langsomt og umerkeligt, som
Eegen, og dette giver mig det søde Haab, at det Ligesaa vel som den,
vil være i Stand til at imodstaae Avinds og Ondskabs ødeleggende
Stormvinde.
- 40 Hvorledes det egentlig er gaaet til dermed veed jeg ikke at sige,
men efter vort første Møde i Kongens Hauge Blev Tingene i den
Forfatning de vare i nogle Aar, min Agt tog dagligen, efter det jeg
hørte om ham, til og Erfarenheden har lært mig, at hans Agt for
mig ikke er bleven formindsket. Derpaa førte Skiebnen os paa
45 nye nogle Gange i Vinteren 1777 i Selskab med hinanden, og Som-
meren derpaa sendte han mig Frugter fra *Fredensborg*. Denne
Gave gjorde et uliige stærkere Indtryk hos mig, end den vilde gjort
hos en hver Anden; thi fra den kiereste Haand jeg havde havt i Verden
46 havde jeg faaet Frugter og Blomster, som en Belønning og et Pandt
paa Velbehag. Vor Alder var dernæst saa forskiellig, at jeg havde
været daarlig om jeg havde anseet det for en Opmærksomhed for
Fruentimmeret, det var altsaa meere end et Blot Galanterie,
og forpligtede mig til en dobbelt Erkiendtlighed, som jeg ogsaa
5 skriftlig forsikkrede ham. Vinteren derpaa Besøgte han mig ad-
skillige Gange, og ved hver Besøgelse tog mit Hierte meere og mee-
re Deel i ham. Saaledes gik der atter et par Aar, hvori mit Hierte
nærmede sig ham meere og meere, og at hans ikke kom længere
fra mig, sluttede jeg deraf, at han ikke allene kom oftere til mig,
10 men endog om Morgenen, hvilken Tiid jeg vidste var hans særde-